

ἴσως τὸν ἐπηρεάζει καὶ τοῦ Δραυφούς ἡ δίκη
καὶ κυττάζομε κλεισμένη τὴν Βουλὴν μας τὴν φαγάνα.

ἴσως ὅμως κί' ἡ Φασόδα νὰ τὸν τάραιε κί' αὐτὴ
καὶ γιὰ τοῦτο μέχρις ὥρας μετεώρου μᾶς κρατεῖ,
ὅμως κί' ἄλλα γεγονότα σοσπρότερ' ἐπ' αὐτὰ
πιθανὸν νὰ μὴν ἀρίνουτὰ χαϊλάκια του λυτά.

Περός τὸν ξέρι τί θὰ κάρη;
γρῦ δὲν λείει, γρῦ δὲν βγάινει,
βάλθηκε νὰ μᾶς βουδάνη.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθάνας νέτος σκάτος.

(Ἐξ τῆς Ἀκαδημίας στολισμένο σουλατσάρι
τὸ εὐλίνο τὸ λουμάρι,
πρῶτα δὲ τὸ στόμ' ἀνοίγει τοῦ κυρίου Φασουλή
καὶ σ'τὴν Ἀθηνῶν λαλεῖ.)

Φ. — Τάμαθε, Ἀθηνούλα μου, τάμαθε τὰ χαμπερία;
ὁ τῆς Παιδείας Ἐπιουργός μὲ τὰ σορὰ τερτέρια
μᾶς σ'τὴν μεταρρυθμίσεων τὴν τίσσην τριτωμίαν
λέν πως θ' ἀνοίξη γρήγορα καὶ τὴν Ἀκαδημίαν.

Εἰπέ μας, Ἀθηνούλα μου, κορίτσι λατρετό,
τὸ πρόσμενες κί' αὐτό;
κί' ὅμως τοιοῦτον ἐγγελάμα σαλιπέρι, εὐφροσύνης,
εἰπέ το' σ'τὸν Ἀπόλλωνα γιὰ νὰ χαρῆ κί' ἔλαινος,
κί' ὁ Μουσικήτης ὁ Θεός, ὁ λαμπρὸν εἶ τοῦ κέλλου,
νὰ τὸ φωνάζη ὀνατὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς τοὺς ἄλλου.

Ἄκου πως φθάνει μὲτὰ φωνὴ
μέχρι τετραπεράτων;
ε' Ἀκαδημία θὰ γενῆ
κί' ἰδῶ τῶν Ἀθανάτων.

Καὶ τίς τὰ γράμματ' ἀγαπῶν
γι' αὐτὸ δὲν θὰ σκετῆσθῃ;
Ἀθάναιοι κί' ἡμεῖς λοιποὶ
καθὼς καὶ σ'τὸ Παρίσι.

Κατόπι τῶν πολεμικῶν θριάμβων καὶ τῶν κρότων
ἦλθ' ἐπὶ τίλους κί' ἡ σμερὰ τῆς τέχνης καὶ τῶν φώτων.
Φωτῆ καὶ λαύρα πρῶτα,
κατόπι δὲ τὰ ρῶτα,
κί' ἀστειρωτός κί' ἀκύνωτος τῆς διανοῆς κρήνη,
μετὰ τοιοῦτον πόλεμον τοιοῦτῃ πρὲπ' εἰρήνη.

Σὺ ποῦ φορεῖς ἀπὸ ἕψηλὰ
τὸ φωτογόνον γάμμα,
κυττάζω τώρα νὰ γελῶ
τὸ θείον σου τὸ στόμα.

Κί' ἀπὸ σοφῶν ἐδάμνατος, σκαπρῶτος, μαργαρίτας,
σου βάλουν περιβέριον, τὸ Γαλλοτὶ κολιεῖ,
καὶ χαϊρετῆς τοῦ Φασουλή συγγροῦσιν συμπολιτάς,
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλον, τὸν νῆον Ρισελιέ.

Ἐκ τῆς κολλῆς σου τῆς χαρᾶς
τὸ μάρμαρό σου πέλλαι,

κί' ὁ Περικλῆς ὁ μασκαράς
ἀθάνατος προβάλλει.

Κυττάζω τὸ καμάρι σου
σ'τὰ τωρινὰ τὰ χέλια μας,
ποῦ πρῆπει τὸ κοντάρι σου
νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια μας.

Ἔναι καιρὸς κατάλληλος ν' ἀνοίξουν τὰ τεμένη,
σ'τὴν ἔδραν τὴν ἀθανάτων καθίνας ν' ἀπλωθῆ,
τῆρε κάκεισε χάνεται σοφία σκορπισμένη
καὶ μέρος δὲν εὐρίσκειται γιὰ νὰ συγκεντρωθῆ.

Ἴδε μας, κόρη τοῦ Διὸς τοῦ νεφεληγερέτου,
ἀθάνατος κί' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Περικλήτου.
Πρῶτος σ'τὴν Ἀκαδημίαν ἡμεῖς θὰ πλησιάζομεν
κί' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα θὰ τὴν ἐγκαταίσομεν.
Μόνον σαρῶν Ἀθανάτων μὲ σ'τὸ φηρο-Παρίσι,
μὰ τοὺς ἰδῶ ποῖος θὰ ἔμπορη σωστὰ νὰ τοὺς μετρήσῃ;

Προσέβλομεν εἰς τίμενες, λαμπρῶν τὰς Ἀθῆνας,
γιὰ νὰ χαρῆ σ'τὸν τάρον του κί' ὁ μακαρίτης Σίνας.
Ἀνοίξομεν, βρε Περικλῆ, τὰς πύλας τῆς ἀμφοτέρου,
ὅδε ἀφρομῆν εἰς τοὺς σοφούς καὶ θὰ γενοῦν σοφώτεροι.

Κλυθὲ μου, ἀργυρότερε, κλυθὲ, Θεὲ φωτός,
ποῦ Χρῆστον ἀμφεβίβηκας, Τενίδοτε δ' ἀνάσσεις,
ἐντὸς ὀλίγου σματῆς θὰ γίνῃ δυνατός
καὶ πιθανὸν τὴν θείην σου τὴν ὀφθαλὴν νὰ χασῆ.

ἴσως ἔχει ποῦ στείλιξ
καὶ χάρειξ σὰν ζωήματα
ἰδῆς Ἀπόλλων' ἔλαινον
μετὰ γραμμῶν παγκάλου.

ἴσως ἔμένα βάλουν, ἴσως τὸν Περικλήτο,
καὶ τὸν Μουσῶν ἢ Μούσα
νὰ καταντήσῃ τώρα νὰ παῖξῃ φεράματα
θεότης ἐκπεσοῦσα.

Ἀνοίξομεν τὰς πύλας ἐντρομῶς κί' ἐλλαβεῖ
νὰ ἔῃ χαϊμαρῶς φώτων ὁ κόσμος ὁ στερεός,
λαλθῶμεν οἱ πάντες περὶ διὰ γραμμάτων,
ὀνόματα συγγροῦν κί' ἐγλάματ' ἐς λαζεύσιον,
κί' ἂν ἔλαβεῖς ὑπάρχῃ σ'τὴν Δύσιν ἀθανάτων
νὰ στείλωμε καμπύσους, ὅσοι μᾶς περισοῦδον.

Ἀφρομῆεν πολεμῶν καὶ στείλιξ καὶ κορπίλας
καὶ τοῦ σκεπτοῦ τίμενος ἀνοίξομεν τὰς πύλας,
σοφίας διασῶται
νὰ μ'ποῦν σ' αὐτὸ πρῆγατό,
Νέριστος Μιστριώτα,
Σμετῆλοι μουσικακάτοι.

Ἔτσι δὲν πῆγε τοῦ κακοῦ
πολέμου θριάμβος πολὺς,
στολήν Ἀκαδημικαίῳ
ἰφρόσε κί' ὁ Φασουλή.

Κί' ὁ Περικλῆτος τὴν φορεῖ
καὶ πρῶτος πρῶτος προχωρεῖ

μέ τον Μυριανθοῦρη σπένθη
πριν ἔλθῃ τὸ λερσοῦσι.

Κόττα, γλαυκοῦς Ἀθηνᾶ,
κόττα σταλαῖς ἄλθινα,
τῆς ἀγορᾶς μὲ φτηνά.

Γιὰ κότταξ τὸ τρικαντὸ
καὶ τὸ σπαθὶ τὸ κοντὸ.
καὶ δὲν εἶναι τῆς φωτιάς, εἰρήνης εἶναι ἔξοδος,
καὶ μὲ τούτο λύνεται κάθε σοφία γρήγορα.

Κόττα, Περικλῆτο μου, προσφιλοστάτη κάρα,
στερᾶν ἄπειρα δαρῶν πᾶν κι ἔρχονται τὰ κάρα,
ἴδου πῶδωσά σὸν Μαινῆς ἡ πόλις τῶν παιδῶν
σκαπᾶί με δαρῶν σωρούς
σωρῶν ἄλλοιους σοβαρούς,
ὅ μάλιστα τὸ κεφάλι τῶν ἔξοχι τῶν στερᾶνων.

Βρᾶ θεαδόντρου μου κουλουκί,
τὶ εἶναι τούτ' ἡ τελετή;
σπρόχνηται πυκνὸ μπουλουκί
καὶ σοφὸ σοφὸν παταί.

Ἄγνωστοὶ λαλοῦνται γλῶσσαί,
ρεῖσι ποταμὸς ἰδρώτος,
καὶ παταῖς με καὶ πατὸς σε
ποιὸς ἀπ' ἄλλου ὄμματι πρώτος.

Ἔνας ἀπ' ἴδου με σπρόχνη,
ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ μὲ δειχῶντι,
καὶ πολλοὶ τῶν Ἀθανάτων
συχρατόν τὰ πικρὰ τῶν.

Κάθε πρώτη κορυφή
'στὴν Ἀκαδημία μπαίνει...
μὴ μὲ σπρόχνηται, σοφοί,
καὶ ὁ δ' ἄλλου τῶτος μένει.

Εἰς τὸ τίμιον ὄριστα,
λογιώτατοι καθίστα,
ἄλλα βήτα γάμα ρο,
τὸ κεφάλι μας ἔσπο,
θήματ' ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκὰ μαγειρεμένα.

Δὸς μου, Φασουλή, τὸ χέρι,
ἄγγελός μου σὺ νὰ γίνης,
μέσα 'στῶν σοφῶν τ' ἄσκησι
μοναχῶν μου μὴ μ' ἄφηνς.

Δὸς μου τὸ δεξι σου μπράτσο
κι ἔδωκ φέρε μου νὰ κάτσω
γιὰ νὰ βλεπῶ καὶ νὰ κρίνω,
μὰ γιατί, βρᾶ Φασουλή,
δὲν κουδᾶλλος κι ἔκλεινο
τὸ γνωστὸ σου τὸ σκαλί
μὲ σπαθὶ καὶ τρικαντὸ
νὰ τῶτος πᾶρη 'στὸ κοντὸ;

Ἄποιο γεγονόςος παραπάνω χιμαρά
τὸ τίμιον ἀνοίγει τοῦ Σίνα πᾶρα πέρα,
κι Ἀθῆνατοι προστρέχουν εἰς τούτο χαρῶσι,
ἔρχονται μὲ τὸν ὄρθρο καὶ φαίχουν μὲ τὸ σούρουπο,
κι ἄλλοι συμμαλλῶνται ποῖος γρήγορα ὁ πῆ;
ἐποντίκι ποτιμᾶκι ποτιμᾶτρουμᾶκουδούρουπο.

Νά κι' άπ' έδώ κι' άλλο
 φάσαις τουρλού τουρλού
 πάσης φιλολογίας και πάσης επιστήμης,
 όμως παιάν κτυπά
 κι' ό κόσμος σιωπά
 μέ τρικαντό και ξίφος προβαίνει κι' ό Ζαήμες.

Εύαν εύοι κραυγάζουν άδρες Θεμιστοπόλοι
 κι' έκείνος άπαστράπτων με σχήματα λαλεί,
 και μέ τής παντομίμας καταλαβαίνων όλοι
 πώς, τής 'Ακαδημίας τήν έναρξιν όηλοι.

Βλέπω και τους άριστους
 και πάντας τους έν τίλει
 κομφούς, χρυσοστολιστους,
 νά στάζουν λίμνες μέλι.

Μάρμαρα, χρυσομάρμαρα και μαριμαροκλώναεις,
 δεχθήτε τους βατράχους μας και τής νεροχλώναεις,
 και δέομαι του Φασουλή,
 που λάμπει πάντοτ' έν ουλή,
 που πρώτων πρώτων με' έφερε σ'τόν μέγαν τούτων όμιλον,
 όπως συστήση 'στούς σοφούς κι' έμένα τόν άγγελον,
 και πλησιάζων κι' είς έμέ
 τόν λόγιον σουρτουκλιαμέ,
 κι' ό Φασουλής σ'ν 'Αθηνά τās χείρας νά κροτή,
 κι' εγώ νά γίνω Μπρουνετιέρ κι' αυτός Πιέρ Λοτί.

(Ένώ κι' οι θεοί περιπατούν
 και κορδαμένοι σ'αγρούν
 κόσμος ποικίλος και ποίη μαζεύεται γιά γάστ,
 και πάγκαλος άνοιγεται τών φώτων ή παλιότερα,
 κι' είς καθ' έρχόμενον σοφόν εΐς Φασουλή φωνάζει:
 εμπτάμα μου ξυνορούδο και γαδορομανίστρο.)

Φ. — Προσέρχοντα και λέτεσαι
 τής πάλαι γής τής Ιεράς,
 κι' 'Αττικιστάι κι' 'Αναττικιστάι
 γεγαυμένοι από γαρίας,
 κι' άλλοι με' μούτ' άγάνωτα γάνουν τά τσερέβα μας
 κι' είσαι μεγάλ' ή τρίλλα μας.

Τής άθανάτου μουσική ακούωμε τής άριεας,
 πάν ξενικόν κι' άλλόγλωσσον μωντζώσιμεν κοθώνιον,
 ύμνοι δ' αναξίφορμιγγες, γοργοί και μελιζάρους
 είς ύμνον άς συνενωθούν πολύρατον κι' αΐονιον.

Μουντζώσιμεν, μωντζώσιμεν τόν πόν έν σιωπή,
 έξοσι τόν 'Αθανάτον αυτό πετριμένον
 κι' ώς ότου, Περικλήτε μου, νά σβέσουν κι' οι λοιποί
 άς τρώμε κρέα κάστανα και κάστανα που καίτε.

Είπέ μου, φίλε Μπρουνετιέρ, ή είσατα πώς σου φαίνεται ;
 σοφία περίε είς ιστόν πολύπολον όβραίνεται.
 "Άκου μακρόθεν πώς βροντά...

Πατρίς μου τί θά γίνης ;
 πώς σου φαίνεται τρικαντό
 και ξίφος τής εΐρήνης ;
 Ποία ρημάτα μεγάλα,
 ποιά βόμβος περιούσι,

άριστον μέν ύδωρ μάλα,
 πύρ δ' αΐθρομον χρυσός,
 πλην άν θάλλης, Περικλήτε, μετά σου κι' εγώ νά: ψάλλω
 τίμενος σεπτής σοφίας, σάν κι' αΐού δίν θάθερρα; άλλο.

Ή φλαγκώσις μειοιά
 σάν κυρία ντιστενέ,νέ,
 βράσε τόν 'Ερβιά,
 βράσε τόν Μελχιόρ Βογκέ.

'Αθηνά με' τό κοντάρι,
 τήν άσπίδα και τόν κώστο,
 κάθε πέποιος που ποζάρει
 νά του άσπ' ή μούλα κλώστα.

Πόλας άρριμα κι' έρρίτω
 πών περιτριμα τριδών,
 πάμε μέσα, Περικλήτε,
 και βαρδός σημαίνει κώδων.

(Είπαν κι' έμπήκαν πηδηκά
 μέ τόσα τ'άχα διαλεκτά,
 και γάπονται θάυμαζαν τούς μαριμαρνεύς πλούτους,
 κι' ό Μουσηγάτης δάχνωντα κι' αυτός σ'τήν 'Αθηνά
 τόν Φασουλή, τόν Περικλή, και μερικούς τούτους,
 σκόβει 'στ' αΐτι της τό δεξί και λείει σγανά :

α' Δέε τούς 'Αθανάτους
 άθανάτου κράτους
 κόττα μούτ' άθανάτου
 γιά κατρουκλώνατα».

**Αναγγέλλω με' χαράν
 άγγελίαν δοξαράν**

Συνάδελφοι μας προσφιλείς, ό 'Αδωνίς ό Κύριος
 κι' ό Δέσιος ό Σπύρος
 με πνεύματος και με ψυχής, αμύχαν άμωρστιαν
 ανέλαβον εύέλπίδες τήν θαλάραν 'Εστίαν.

Ό εΐς 'Αρωμόρ' είς όλης του τούς εύχεται ψυχής
 βιον μακρόν κι' ευδαίμονα με' άμνηστέους έστούτας,
 ός όους τών εκτελιγών,
 και βροντζών σουδρηγών,
 τά πάντα τίλος γαρσά,
 και τά λοιπά και τά λοιπά.

**Και καμπαζάεις ποικιλίας
 με' άλλους λόγους άγγελίαις.**

"Εγώ τους 'Αρχαίολογους, πρι τή γράμματις λήμμερσις,
 έ Ρουσσώσιους τούσιτες, με' επιστημονά σπουδή,
 Ιμηνάσις α' έν τούχος ευρησθησάτα και κριμα
 μίαν μέτην του Πιλάτου, σ'την 'Ημερως ούρα.

"Εσπερίαι άγαπητέ, του Πάριου έστούτου μεζή
 ήνε και σ'το μέγιστον ή έξ όία καλίστην ή
 φίλων πραγματωσάμεν τήν άμύχαν άμωρστιαν
 έστούτους κι' έν έλίγους,
 και χρονογράφος είς αΐτην προσέτιθε' όστανός
 ό ποιητής Σπυριγιάνης, όςί' πα' κενέ"

Είς τόν άρμον του Σπυριγιάνη και τούτου τούτου
 και 'στ' όκρον του Βασιλεως άνωσάμεν άμύχαν
 αΐτοσάρα κωλύοντα δεικνύσα, σ'τις άμύχαν
 σκανδαλίζοντ' άνορεκτους και φατάδες τρεμερούς.